

တြီစက

မာယာတေရီ

အခန်း(၁)

သီရိသိင်္ခီသဲလွန်စ

ကျွန်ုပ် ယခု ရေးသားဖော်ပြမည့် အဖြစ်အပျက်များမှာ အတွေ့အကြုံ နည်း သူတို့အဖို့ ယုံကြည်ရန် ခက်ခဲသော လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်လှသော အကြောင်းအရာများပင် ဖြစ်တော့သည်။

လွန်ခဲ့သော နှစ်အနည်းငယ်က ကိုမင်းနောင်ဆိုသော သတ္တုတွင်း မန်နေဂျာတစ်ယောက်သည် မိုင်းမောနှင့် မန်တလူကြားတွင်ရှိသော ကျောက်ခေါင်းတောင် သတ္တုတွင်းရှိရာသို့ တာဝန်ထမ်းဆောင်ရန် ရောက်ရှိ လာတော့သည်။

ကျောက်ခေါင်းတောင် သတ္တုတွင်းမှာ ရှမ်းပြည်နယ် အရှေ့ပိုင်းတွင်ရှိပြီး ယူနန်ပြည်နယ်စပ် နှင့်လည်း လွန်စွာနီးရုံမက ရာသီဥတုကြမ်းသော နေရာ လည်း ဖြစ်ပေသည်။

ကျောက်တောင်များ ထူထပ်ခြင်း၊ တောများမှာလည်း လူသူ အရောက် အပေါက် နည်းသဖြင့် လူတိုးမပေါက်အောင် များပြားခြင်း၊ ရာသီဥတု မညီမျှခြင်းကြောင့် သာမန် ဇွဲရှိရုံဖြင့် သွားရောက် နေထိုင်ရန် ခက်ခဲလှသော နေရာများလည်း ဖြစ်၏။ ရာသီဥတုမှာ ပူလွန်းလျှင် မီးဟုန်းဟုန်း ထ တောက်လောက်အောင် ပူလှပြီး အေးပြီဟေ့ဆိုလျှင်လည်း အရိုးကွဲလှတမျှ အေးလှပေသည်။

တောတောင်များတွင် လူသူအရောက်အပေါက် နည်းလှသောကြောင့် သားရဲတိရစ္ဆာန် များကလည်း ပေါချင်တိုင်း ပေါနေရာ တောထဲ တောင်ထဲ သို့ တစ်ယောက်ချင်း နှစ်ယောက်ချင်း မသွား မလာဝံ့ကြပေ. . .။ သွားပြန် လျှင်လည်း ပြန်လမ်းမရှိသော ဘဝသို့ ရောက်သည်က များပေသည်။

ထို့ထက် ဆိုးသည်က ငှက်ဖျားရောဂါ ပေါလှခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ တော တောင်များထဲတွင်လည်း အဆိပ်ပြင်းသော သတ္တဝါများကလည်း လွန်စွာ ပေါလှသဖြင့် အရဲစွန့်ပြီး အမဲလိုက် ထွက်သူများပင် အဆိပ်ရှိသော မြွေ အစရှိသော သတ္တဝါများ ကိုက်ခဲခြင်း ခံရသဖြင့် မကြာခဏ ဆေးဝါးကုသမှု ပြုကြရသည်။

အလုပ်သမားများမှာ အစားအသောက် အနေအထိုင် ပင်ပန်းဆင်းရဲ သောကြောင့် ထိုနေရာသို့ လာရောက်၍ မည်သူမှ အလုပ် မလုပ်လို သော်လည်း အင်္ဂလိပ်နယ်ချဲ့ အစိုးရက အတင်းအကျပ် စေခိုင်းသဖြင့် လာ ရောက်လုပ်ကိုင်နေသူက များသည်။

ထို့ပြင် ထိုနေရာသို့ လာရောက် လုပ်ကိုင်နေသူများမှာ မိမိတို့၏ သားသမီး သားမယားများကို ခေါ်လာရန် မလွယ်ကူသောကြောင့် တစ်ကိုယ်တည်း လာရောက် လုပ်ကိုင်နေရသူက များပေသည်။

ကျောက်ခေါင်းတောင် သတ္တုတွင်း၌ လာရောက် အလုပ်လုပ်နေကြသူ အတော်များများမှာ မြန်မာလူမျိုးနည်းပြီး တိုင်းရင်းသားများက ပိုများလေ သည်။

ထို့ပြင် အခြားနယ်များက လာရောက် အလုပ်လုပ်ကြသော လူမျိုးကွဲ အတော်များများ ရှိလေသည်။

ကိုမင်းနောင် ထိုနေရာသို့ ရောက်လာပြီး တစ်နှစ်ခန့် ကြာသောအခါ မိမိ စခန်းရှိ အလုပ်သမား များနှင့်သာမက အနီးဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်ရှိ

တိုင်းရင်းသား ကျေးရွာများတွင် နေထိုင်ကြသော လူများနှင့်ပါ သိကျွမ်း ခင်မင် သွားတော့သည်။

အလုပ်သမားများက ကိုမင်းနောင်ကို အင်္ဂလိပ်မျက်နှာဖြူတစ်ယောက် မဟုတ်သောကြောင့် လည်း ပိုမို၍ ရင်းနှီးခင်မင်ကြဟန် ရှိပေသည်။

သို့သော်လည်း လူမျိုးကွဲများ တိုင်းရင်းသားများမှာ မြန်မာစကားကို ကောင်းစွာ နားမလည်ကြ သောကြောင့် အနည်းငယ် အခက်အခဲတော့ ရှိ ပေသည်။

ကိုမင်းနောင်သည် တက္ကသိုလ်မှ ဘူမိဗေဒဘာသာဖြင့် ဘွဲ့ရခဲ့သူတစ် ယောက် ဖြစ်သောကြောင့် ကျောက်ခေါင်းတောင် တစ်ဝိုက်သို့ ရောက် သောအခါ မိမိဝါသနာပါသော ရှေးဟောင်းပစ္စည်းများ ရှာဖွေ စုဆောင်း သော အလုပ်ပါ လုပ်ကိုင်ခွင့်ရသောကြောင့် အပင်ပန်းခံ လာရောက်ရကျိုး တော့ နပ်သည်ဟု ဆိုရပေမည်။

တစ်နေ့သောအခါ အလုပ်သမား တစ်ဦးက သူ့အား သတင်းတစ်ခု ပေးသည်။

"ဆရာက ရှေးဟောင်းပစ္စည်းတွေ စုဆောင်းတာ ဝါသနာပါပုံရတယ်"

"ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်က တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား ဘဝကတည်းက ဒါကို ဝါသနာပါတာ... ဒီနား တစ်ဝိုက်မှာတော့ နံ့သလောက် ရှိနေပြီ"

"ဒီလိုဆိုရင်... ဆရာ့အတွက် လေ့လာဖို့ ကောင်းတဲ့ နေရာတစ်ခုနဲ့ တွေ့ဖို့ ကောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက်တော့ ရှိသေးတယ်"

"ဘယ်မှာ ရှိတာလဲ"

"ဒီကနေ အရှေ့မြောက် စူးစူးဘက်ကို သွားရင် တောင်တစ်လုံး နှစ်လုံး လောက် ခြားတဲ့နေရာမှာ ဟော်နန်းဟောင်းကြီး တစ်လုံးရှိတယ်။ အဲဒီမှာ

ဦးဒိဗ္ဗဆိုတဲ့ လူထူး လူဆန်းကြီးတစ်ယောက် ရှိတယ်။ သူနဲ့တွေ့လိုက်ရင် ဆရာလိုချင်တာတွေ အတော်များများ ရလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော်ထင်တယ်။"

"ဟင် ဟုတ်လား သူ့ဆီရောက်အောင်သွားရင် ဘယ်လောက်ကြာမလဲ"

"သူက ယူနန်ပြည်နယ်စပ်က တောင်တန်းကြီးပေါ်မှာ ရှိတာဆိုတော့ မြင်းနဲ့သွားရင် နှစ်ရက် သုံးရက်လောက် သွားရတယ်။ ခြေကျင်သွားမယ်ဆိုတော့ တောင်တစ်လုံး နှစ်လုံး ကျော်ရတာဆိုတော့ ၁၀ ရက်လောက် သွားရတယ်"ဟု သတင်းပေးသည်။

"သူ့ဆီမှာ ဘာတွေရှိသလဲ"

"ကျွန်တော်တို့တော့ သိပ်မသိပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ဆင့်စကားနဲ့ ကြားရတာကတော့ သူ့ဆီမှာ အလွန်ထူးဆန်းတဲ့ အကြောင်းအရာတွေ ပစ္စည်းတွေ ရှိတယ်လို့တော့ သိရတာပဲ ဆရာ"

ဟု ပြောသဖြင့် နောက်ရက်တွင် အလုပ်များ ခေတ္တနားခိုက်တွင် ဦးဒိဗ္ဗ ရှိရာသို့ ထွက်ခဲ့လေသည်။

လမ်းပြ အဖော်တစ်ယောက်ခေါ်ပြီး မြင်းနှစ်ကောင်နှင့် ထွက်လာကြခြင်း ဖြစ်သည်။

လမ်းပြမှာ တိုင်းရင်းသား တစ်ဦးဖြစ်ပြီး၊ ထိုခရီးလမ်းကို ကျွမ်းကျင်သူ ဖြစ်သောကြောင့် ဖြတ်လမ်းများမှ သွားသောအခါ လမ်း၌ နှစ်ညမျှ အိပ်ပြီး၊ ဦးဒိဗ္ဗနေထိုင်သော ဟော်နန်းကြီးသို့ ရောက်သွားလေသည်။

ဟော်နန်းကြီးမှာ တောင်နှစ်လုံးကြား၌ရှိသော တောင်ကုန်းတစ်ခုပေါ်၌ တည်ရှိပြီး ခမ်းနား ထည်ဝါလှပေသည်။

ရှေးနှစ်ပေါင်း များစွာကတည်းက တည်ဆောက်ထားခဲ့ဟန်ရှိပြီး အရောင် အသွေးများ မှေးမှိန်လျက် ရှိသော်လည်း တည်ဆောက်ထားသော ကျောက်

တုံး ကျောက်ခဲကြီးများမှာ ခိုင်ခံ့ မာကျော လျက်ပင် ရှိနေသေး၏။ ဟော် နန်းကြီးကို ကျောက်ဖြူများကို ထုဆစ်ကာ ဆောက်လုပ်ထားသဖြင့် ရဲတိုက် ကြီးနှင့်ပင် တူတော့သည်။

ခုံညားသော ဝင်းတံခါးကြီးများ၊ မျှော်စင်များ၊ ဖွဲ့စည်းတည်ဆောက်ထား သော အခန်းကြီး များမှာ ကြီးကျယ်ခမ်းနားလှသည်။ ဟော်နန်းကြီး၏ ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ဝိုက်တွင် လိမ္မော်ပင်၊ ဂရိတ် ဖရပင်၊ လိုင်ချီး၊ ကြက်မောက် စသော သီးပင် စားပင်များကို ဝေဝေဆာဆာ စိုက်ပျိုး ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

ဝင်းအတွင်းသို့ ဝင်ရန် တံခါးပေါက်အနီးသို့ ရောက်သောအခါ အစောင့် တစ်ယောက်က ခြံဝင်း တံခါးပေါက်ကို လာရောက် ဖွင့်ပေးသည်။

ထိုသို့ ဖွင့်ပေးရင်းမှာပင် မပီသသော မြန်မာစကားဖြင့် မေးသည်။

"ကျောက်ခေါင်းတောင် သတ္တုတွင်းက မန်နေဂျာဆိုတာလား"

"ဟုတ်ပါတယ်"

"ဆရာကြီးက ဆရာလာရင် အတွင်းကို လာခဲ့ဖို့ မှာထားပါတယ်၊ မြင်း တွေကို ထားခဲ့ပါ"

ဟု ဆိုသဖြင့် ကိုမင်းနောင်က မြင်းများကို ထိုသူလက်သို့ အပ်ခဲ့ပြီး တံခါးပေါက်မှ အတွင်းသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။

အတွင်းသို့ ရောက်သောအခါ အဆောက်အအုံကြီး ဆောက်လုပ်ထားပုံမှာ အချိုးအစား ကျနလှပြီး အခန်းများ ဖွဲ့စည်းထားပုံမှာလည်း ခမ်းနားထည်ဝါ လှကြောင်း တွေ့ရသည်။ ဤမျှ သီခေါင်လှသော အရပ်ဒေသတွင် ထိုမျှ ကြီးကျယ်ခမ်းနားလှသော အဆောက်အအုံကြီးအား မည်သူက များ တည်ဆောက်ခဲ့ပါလိမ့်ဟု ကိုမင်းနောင်က တွေးမိလေသည်။ အတွင်းသို့

ရောက်သောအခါ အခန်း ကျယ်ကြီး တစ်ခုတွင် ဘုရားဝတ်ပြုနေသူ အများ အပြားကို တွေ့ရသည်။ လာရောက် ဘုရားဝတ်ပြု နေသူများမှာ ထိုနေရာ ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်တွင် နေထိုင်ကြသူများ ဖြစ်ဟန် ရှိပေသည်။

ထိုသူများမှာ ငြိမ်သက်စွာဖြင့် ဘုရားဝတ်ပြုနေချိန် ဖြစ်သောကြောင့် ကို မင်းနောင် ဝင်လာသည် ကိုပင် သတိပြုမိကြဟန် မတူပေ။ ခန်းမကြီး၏ ဝဲ ဘက်ထောင့်တစ်နေရာတွင် ကျောက်ဖြူပြားကြီး တစ်ချပ်ကို ထောင်ထား ပြီး ထိုကျောက်ပြားပေါ်တွင် သက္ကတ ဘာသာနှင့် ပါဠိဘာသာများဖြင့် ရောထွေး ရေးသားထားသော စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာကောင်းသော စာတမ်း အချို့ကို တွေ့ရသဖြင့် ဖတ်ကြည့် လိုက်သည်။

ဤထူးခြားသော အရပ်ဒေသတွင် တွေ့ခဲ့ရသော ကျွန်ုပ်၏ မိတ်ဆွေ ကောင်း တစ်ဦးဖြစ်သူ ဗညားမော်နှင့် ၎င်း၏ ဇနီးဖြစ်သူ သီရိသိင်္ဂီမြို့တော် မင်းသမီး မာယာတို့အား ရာသက်ပန် အမှတ်ရ စေသောငှာ ဤမှတ်တမ်း ကျောက်စာအား ရေးထိုးထားခဲ့ပေသည်။

ဤကျောက်စာ မှတ်တမ်းအား တွေ့ရှိသူသည် ကွယ်လွန်သွားခဲ့ကြပြီဖြစ် သော ၎င်းတို့ နှစ်ဦး အတွက် ဘဝကူးကောင်းစေရန် အတွက် သော်လည်းကောင်း၊ နောင်ဘဝတွင် ၎င်းတို့ ချစ်သူနှစ်ဦး ပြန်လည်ဆုံ တွေ့၍ ပေါင်းသင်းနိုင်ကြပါစေရန် ဆုတောင်းပေးနိုင်ကြပါစေသတည်း။

"ဦးဒိဗ္ဗ"

ဟူ၍ ဖြစ်ပေသည်။

ကိုမင်းနောင်သည် ထိုကျောက်စာကို ဖတ်မိသောအခါ ဗညားမော် ဆိုသူ သည် မည်သူ ဖြစ်သနည်း၊ သီရိသိင်္ဂီမြို့တော် မင်းသမီးဖြစ်သူ မာယာသည် မည်သူဖြစ်သနည်း၊ ယခု ကျောက်စာ မှတ်တမ်းကို ရေးထိုးထားသော ဦးဒိ ဗ္ဗဆိုသူမှာလည်း ယခု မိမိ တွေ့ဆုံမည့် ဦးဒိဗ္ဗဆိုသူပင် ဖြစ်သလော

ဟု တွေးတော နေမိလေသည်။

ထိုသို့ တွေးတောနေခိုက် ဘုရားဝတ်ပြုသော အခမ်းအနား ပြီးဆုံးပြီ ဖြစ်သောကြောင့် ခန်းမကြီး အတွင်းမှ လူများ တစ်ဦးစ နှစ်ဦးစ အပြင်သို့ ပြန်ထွက်လာနေကြသည်။

ပထမဆုံး ထွက်လာသူမှာ အရပ် ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းနှင့် လွန်စွာ ခန့်ညားသော လူကြီး တစ်ဦး ဖြစ်သည်။

သူသည် တိုင်းရင်းသား တစ်ဦးဖြစ်ပြီး အသက် ခြောက်ဆယ်ခန့်အရွယ် ရှိပြီဖြစ်သော်လည်း ဘဝ၏ ဆုတောင်း နှိပ်စက်မှုများကို အကြိမ်ကြိမ် ခံခဲ့ရဟန်ရှိသောကြောင့် အရွယ်နှင့် မမျှအောင် အိုမင်းရင့်ရော်နေသည်။

၎င်းမှာ သူတွေ့လိုသော ဦးဒိဗ္ဗပင် ဖြစ်ဟန်ရှိပေသည်။

စင်စစ်အားဖြင့် ဦးဒိဗ္ဗ၏ အထူးခြားဆုံး အချက်မှာ ၎င်း၏ မျက်နှာထားပင် ဖြစ်၏။ ကိုမင်းနောင်သည် ၎င်း၏ တစ်သက်တာတွင် ဤမျှ ခင်မင်ဖွယ်ကောင်းပြီး သဘောထား ဖြူစင်ဟန် ရှိသော မျက်နှာမျိုးကို မတွေ့ဖူးဟု ထင်မြင်မိလေသည်။

မျက်နှာပြင်ပေါ်ရှိ နှာခေါင်း၊ မျက်လုံး၊ ပါးစပ်တို့မှာ လွန်စွာ တည်ကြည်ခန့်ညားမှုရှိကာ မျက်နှာ တစ်ခုလုံး ခြုံကြည့်လျှင် သဘောမနော ဖြူစင်ရိုးသားပြီး တစ်ဖက်သားအပေါ်တွင် ကြင်နာသနားမှု ဆောင်နေပေသည်။

ထို့ပြင် လူတစ်ဖက်သား အားကိုးထိုက်သော အသွင်ကိုလည်း ဆောင်ပေ၏။ ဦးဒိဗ္ဗသည် ဝင်လုဆဲဆဲ နေရောင်ဟပ်နေသော တံခါးပေါက်ဝနားတွင် တုတ်ကောက် တစ်ချောင်းပေါ်တွင် အားပြုကာ ရပ်နေရင်း အနီးမှ ဖြတ်ကာ ထွက်သွားသူများအား ပြုံး၍ ကြည့်နေလေသည်။ ထွက်သွားသူများကလည်း ၎င်းအား အလွန်ရိုကျိုး ခင်မင်စွာ နှုတ်ဆက်ပြီးမှ အပြင်သို့

အသီးသီး ထွက်သွားကြ လေသည်။

အခန်းထဲမှာ ဘုရားဝတ်ပြုလာသူများ မကျန်သလောက် ရှိသောအခါ ကျောက်စာချပ်ကြီး ရှေ့တွင် ရပ်နေသော ကိုမင်းနောင်အား လှမ်းမြင်သွား သဖြင့် ထိုနေရာသို့ လျှောက်လာလေသည်။ အနီးသို့ ရောက်သောအခါ ချိုသာသော အပြုံးဖြင့် နှုတ်ဆက်လေသည်။

"ကျောက်ခေါင်းတောင် သတ္တုတွင်းက မန်နေဂျာ ကိုမင်းနောင် မှတ် တယ်"

"ဟုတ်ပါတယ် ကျွန်တော် မင်းနောင်ပါ။ ဒါထက် ဦးက ဦးဒိဗ္ဗဆိုတာ များလား"

"ဟုတ်ပါတယ်ကွယ်. . .တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်၊ ကျုပ်က တစ်ပတ် တစ်ခါလောက် ဒီနားဝန်းကျင်မှာရှိတဲ့ ရွာတွေက လူတွေနဲ့ စုပေါင်းပြီး ဝတ်ပြုနေကျဆိုတော့ ဧည့်ဝတ်ကျေမှု ပျက်ကွက် ခဲ့ရင် သည်းခံပါ"

ဟု တောင်းပန်လေသည်။

"အို. . .တောင်းပန်စရာ မလိုပါဘူး၊ ဦးဒိဗ္ဗရယ် ကျွန်တော်ကသာ ဦးတို့ ရဲ့အလုပ်ကို အနှောင့်အယှက်ပေးရာ ရောက်မှာ စိုးနေတာပါ"

"ရပါတယ်လေ. . .မောင်လာမယ်ဆိုတာကို ကြိုပြီး သတင်းကြား ကတည်းက ကျုပ်က ဝမ်းသာနေမိတာ၊ အခုလို တကယ် ရောက်လာတော့ ပိုပြီး ဝမ်းသာရတာပေါ့ဗျာ. . ."

"အင်း ကျွန်တော်ကတော့ ဒီကို အပင်ပန်းခံပြီး လာရကျိုးနက်လောက် တယ်လို့ ဆိုရမယ်၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဒီဟော်နန်းကြီးကို မြင် ကတည်းက အတော့်ကို စိတ်ဝင်စားနေမိတယ်၊ ဒီဟော်နန်းကြီးက အပြင် ဘက်က ကြည့်တော့လည်း ခုံညားသလို အတွင်းရောက်တော့လည်း အ

တော့ကို ခမ်းနားလှတယ်။ လိုက်ကြည့်ခွင့်ရမယ်ဆိုရင် တစ်ခေါက်လောက် တော့ လိုက်ကြည့်ချင်ပါတယ်"

ဟု ခွင့်တောင်းသောအခါ ဦးဒိဗ္ဗက...

"ကြည့်နိုင်ပါတယ်၊ ကြည့်နိုင်ပါတယ်၊ ဒီဟော်နန်းကြီး တည်ဆောက်ပုံက ဟော်နန်းဆိုတာထက် ရဲတိုက်ကြီး တစ်တိုက်နဲ့ ပိုပြီး တူပါတယ်။ တကယ် တော့ ဒီအဆောက်အအုံကြီးရဲ့ တည်ဆောက်ခဲ့တဲ့ သက်တမ်းက နှစ်ပေါင်း နှစ်ထောင်ကျော်ခဲ့ပြီ"

"ဟင်...နှစ်ပေါင်း နှစ်ထောင်ကျော်ပြီ ဟုတ်လား"

"ဟုတ်ပါတယ် ဒီအဆောက်အအုံကြီးက ရန်သူတွေလာရင် လုံခြုံစိတ်ချမှု ရှိအောင်၊ ခုခံတိုက်ခိုက် မှု ကောင်းအောင် တည်ဆောက်ခဲ့သလို ဘုရားရှိခိုး ကျောင်းကြီးအဖြစ် ရည်စူးပြီး တည်ဆောက်ခဲ့ဟန် ရှိပါတယ်။ ဟိုးတစ်ချိန် တုန်းက ဒီနေရာမှာ အုပ်ချုပ်နေထိုင်တဲ့ လူတွေက ဒီနားက တိုင်းရင်းသား အလုပ်သမားတွေကို အခကြေး ငွေမပေးဘဲ အာဏာနဲ့ ဇွတ်အတင်းခိုင်းခဲ့ တာဆိုတော့ အခုလောက် ကြီးကျယ်ခမ်းနားခဲ့တာပေါ့၊ ဒီမှာ အသုံးပြုခဲ့တဲ့ ကျောက်ဖြူတုံးကြီးတွေကို ဒီကနေ နှစ်မိုင် သုံးမိုင် ဝေးတဲ့ ကျောက်တောင် တွေဆီက ဖွဲပြီး လက်ဆင့်ကမ်း သယ်ရတယ်လို့ ပြောကြတယ်"

"အော် ဒါကြောင့် ဒီလောက်ကောင်းတာကိုး"

"ရှေးတုန်းကတော့ ဒါထက်ပိုကောင်းတာပေါ့ဗျာ၊ ဒီမှာ ကျုပ်လာမနေခင် အနှစ် နှစ်ဆယ် လောက်က လာနေတဲ့ လူတွေက ဖျက်ဆီးပစ်ခဲ့လို့ ကျုပ် လက်ထက်ရောက်မှ ပြုပြင်ခဲ့ရတာတွေ အများကြီးရယ်၊ အရင်က ဒီမှာ အလွန်ရက်စက်တဲ့ လူသတ်သမားတွေ၊ ဓားပြတွေ လူဆိုး သူခိုးတွေ နေ သွားခဲ့ဖူးတယ်၊ ဒီနားတစ်ဝိုက်က လူတွေဆိုရင် သူတို့ နှိပ်စက်ခဲ့တာကို အတော် ခံခဲ့ရသေးတယ်"

ဟု ပြောပြလေသည်။

"ဒါထက် ဒီကျောက်စာက ဘယ်သူ့အတွက် ရည်စူးပြီး ရေးထားတာလဲ၊ ဒီ ကျောက်စာထဲမှာပါတဲ့ လူတွေကရော ဘယ်သူတွေလဲ"

ဟု မေးလိုက်ရာ ဦးဒိဗ္ဗ၏ မျက်နှာမှာ ပိုမို၍ အိုမင်းရင့်ရော် ဟန်ဆောင်သွားပြီး ဝမ်းနည်း ကြေကွဲမှု အရိပ်အယောင်များ ယှက်သန်း လာတော့သည်။

"ဒီကျောက်စာက ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ရေးထိုးတာပါ။ ကျုပ် အသည်းပေါ်က စာတွေကို ပျောက်ပျက် သွားမှာစိုးလို့ ကျောက်ပြားပေါ်မှာ ရေးထားတာပါ။ ဒါမှ ကျုပ်မရှိတော့ရင်လည်း ကျုပ်အပေါ်မှာ သစ္စာအရှိဆုံး၊ အချစ်ခင်ရဆုံး လူတစ်ယောက်ရဲ့ အကြောင်းကို ကျန်တဲ့လူတွေ သိကြမှာ မဟုတ်လား"

"သူက ဘယ်သူလဲ"

"သူက ဘယ်သူလဲဆိုတော့ ကျုပ်ဘဝမှာ ကျုပ်အပေါ်မှာ အခင်တွယ်ဆုံးနဲ့ သစ္စာအရှိဆုံး လူတစ်ယောက် ဆိုပါတော့ဗျာ။ ဒါပေမဲ့ သူ့ရဲ့ဘဝမှာ ကျုပ် အပေါ်မှာ သံယောဇဉ် အရှိဆုံးလို့ ဆိုရပေမဲ့ နောင်တော့ ကျုပ်ထက်ပိုပြီး ခင်မင်တွယ်တာရတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို တွေ့သွားခဲ့တယ်. . . ဒီမိန်းမ ကြောင့်ပဲ ဒုက္ခတွေ အများကြီး တွေ့ခဲ့ရတယ်။ ထူးဆန်း အံ့ဩဖွယ်ရာ ကောင်းတဲ့ အကြောင်း အရာတွေလည်း အများကြီး တွေ့ကြုံခဲ့ရတယ်။ ကျုပ် ဘဝ တစ်သက်မှာတော့ ဘယ်တော့မှ မေ့ပျောက်လို့ ရတော့မှာ မဟုတ်ပါ ဘူး။ ဖြစ်နိုင်ရင်တော့ ဒီအကြောင်းတွေကို မှတ်တမ်းကြီး တစ်စောင် လောက်ကို ရေးထားခဲ့ချင်တာ။ ကိုင်း စကားကောင်းနေလိုက်တာ။ ကျုပ်က လည်း အတော့်ကို အလိုက်မသိတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါပဲ။ ဒီလောက် ခရီး အဝေးကြီးကလာလို့ ပင်ပန်းလာတဲ့လူကို အေးအေးဆေးဆေး အနားမယူ ခိုင်းဘဲနဲ့ စိတ်မကောင်းစရာတွေ ပြောနေလိုက်တာ"

ဟု ဆိုကာ စကားကို ရပ်ပစ်လိုက်လေတော့သည်။

ထို့နောက် ဦးဒိဗ္ဗသည် ကိုမင်းနောင်အား နံရံတွင် ပတ်ဆောက်ထားသော လှေကားတစ်ခုမှ ခေါ်ဆောင်သွားလေသည်။ နှစ်ယောက်သား လှေကားမှနေ၍ လှေကား ကျဉ်းကလေးတစ်ခုမှ တက်သွားရာ ထိပ်သို့ ရောက်သွားသောအခါ တံခါးတပ်ထားသော အခန်းကျဉ်းကလေးတစ်ခုသို့ ရောက်သွားလေတော့သည်။ ထိုအခန်းရှိသည်ကို အောက်မှကြည့်၍ မမြင်ရသော်လည်း ထိုအခန်းမှ ကြည့်လျှင် ဘုရားဝတ်ပြုရာ အခန်းတွင်းမှ လူများကို ကောင်းစွာ မြင်နိုင်လေသည်။

"ဒီအခန်းက လျှို့ဝှက်အခန်းပဲ၊ အရင် ဘုန်းကြီးတွေ ရှိစဉ်က သူ့တပည့်တွေ ဘုရားခန်းထဲမှာ ဘယ်လို နေထိုင်ကြတယ် ဘာတွေ ပြောနေကြတယ် ဆိုတာ သိဖို့ လျှို့ဝှက်ပြီး ဆောက်ထားတဲ့ အခန်းပဲ၊ ဒီအခန်းထဲမှာ ကျုပ်ရဲ့ တစ်သက်မှာ မမေ့နိုင်စရာ အဖြစ်အပျက် တစ်ခုလည်း ဖြစ်ခဲ့ဖူးတယ် ဆိုပါတော့"

ဟု အမှတ်တမဲ့ပြောပြီး ကိုမင်းနောင်အား ထိုအခန်းထဲသို့ ခေါ်သွားသည်။ အခန်းထဲမှာ အလင်းရောင် ကောင်းစွာ မရှိသောကြောင့် အတန်ငယ် မှောင်နေသည်။

"ဒါ ဒီည ခင်ဗျားအိပ်ဖို့အတွက် စီစဉ်ပေးထားတဲ့ အခန်းပါပဲ"

ထိုအခန်း ပြတင်းပေါက်တွင် သံတိုင်များ တပ်ဆင်ထားပြီး နံရံများပေါ်တွင် ငရဲခန်းနှင့် သက်ဆိုင်သော နိပါတ်တော်လာ ပုံများကို ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ကောင်းလောက်အောင် ရေးဆွဲထား လေသည်။ အလယ်ပြတင်းပေါက်အောက်တွင်ကား ဘုန်းတော်ကြီး တစ်ပါးပုံကို ရေးဆွဲထားသည်။ အရပ်နှင့် အရောင်အသွေးများမှာ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာအသွင်ကို ဆောင်နေသည်။ ကြမ်းပြင်ပေါ်၌ ကော်ဇောဟောင်းတစ်ချပ် ခင်းထား

သောကြောင့် အလင်းရောင် ကောင်းစွာ ရမည်ဆိုပါက နေထိုင်ရတာ သိပ် ဆိုးလှမည် မဟုတ်ပေ...။

"ဒါက . . .ဧည့်သည်တွေလာမှသာ အသုံးပြုတဲ့ အခန်းပါ။ တခြားအချိန် တွေမှာတော့ ပိတ်ထားတာများပါတယ်။ ဒါကြောင့် အဆင်မပြေတာတွေရှိ ရင် ခွင့်လွှတ်ပါ"

ဟု ဦးဒိဗ္ဗက တောင်းပန်စကားဆိုလေသည်။

"ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဒီအခန်းထဲရောက်လာမှ စိတ်ထဲမှာ တစ်ခုခု ထူးခြားနေသလိုတော့ ထင်မိတယ်"

"အင်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်၊ ဒါထက် ခင်ဗျား ဝိညာဉ်တို့၊ တစ္ဆေတို့ကို အယုံ အကြည် ရှိသလား"

"အင်း ရှိချင်လည်း ရှိမှာပေါ့၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဒီအခန်းထဲမှာ လုပ်ကြံ သတ်ဖြတ်မှုတွေ ရှိခဲ့ဖူး တာပဲ၊ ကျုပ် ရောက်စတုန်းကတော့ ဒီအခန်းထဲမှာ လူအရိုးစုတွေ တွေ့လို့ ဖယ်ရှားခဲ့ရသေးတယ်"

ကိုမင်းနောင်ကတော့ ငရဲခန်း အရုပ်များကြောင့် သော်လည်းကောင်း၊ သေဆုံးသွားသော လူများ ကြောင့် သော်လည်းကောင်း၊ ဝိညာဉ်များ တစ္ဆေ များကြောင့် သော်လည်းကောင်း စိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုမှ မခံစားရကြောင်း ပြောရသော်လည်း ညဘက်တွင် တစ်ယောက်တည်း အိပ်ရသောအခါ အနည်းငယ် စိုးရိမ်ကြောက်ရွံ့မှုဖြစ်သဖြင့် နောက်တစ်ခေါက် လာ သောအခါ ထိုအခန်းထဲတွင် မအိပ်တော့ပေ...။

ညဘက်တွင် ဦးဒိဗ္ဗက ညစာကျွေးရင်းနှင့် ရှေးဟောင်းနှောင်းဖြစ်များ ကို ပြောဖြစ်ကြသည်။

ဦးဒိဗ္ဗသည် တိဘက်စာပေများ၊ သက္ကတဘာသာများ၊ ပါဠိဘာသာ စာပေများကို ကောင်းစွာ ကျွမ်းကျင်နွဲ့စပ်ရုံမက ရေးနိုင်၊ ဖတ်နိုင်၊ ဘာသာ ပြန်နိုင်သော အဆင့်ရှိသည့်အပြင် ဗဟုသုတလည်း များစွာ ကြွယ်ဝလှ သည်။

၎င်းပြောပြသော ရှေးဟောင်း အဖြစ်အပျက်များမှာ ကိုမင်းနောင်အတွက် များစွာ စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာ ကောင်းလှပေသည်။ ထိုအထဲတွင် သီရိသိင်္ဂီ မြို့တော် အကြောင်းကိုပါ ကြားရ သောအခါ ပို၍ စိတ်ဝင်စားမှု ဖြစ်ရလေ သည်။

"ဦးဒိဗ္ဗပြောတဲ့ ရှေးဟောင်းအဖြစ်အပျက်တွေ အကြောင်းက သိပ်ပြီး စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းတာ ပဲ၊ အဲဒီအထဲမှာပါတဲ့ သီရိသိင်္ဂီမြို့တော်ကြီး အကြောင်းကို ကြားရတာ ပိုပြီး စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းတာပဲ၊ ခင်ဗျား ပြော ပုံအရဆိုရင် ယူနန်ပြည်နယ်ထဲက လူသူ မရောက်နိုင်တဲ့ တောင်တန်းတွေရဲ့ ကြားလောက် မှာ ရှိနိုင်တယ်။ တကယ်သာ ရှိရိုးမှန်ရင် အချိန် ဘယ်လောက်ပဲကြာကြာ ကျွန်တော်တော့ သွားကြည့် လိုက်ချင်တာပဲ"

ဦးဒိဗ္ဗထံမှ သက်ပြင်းရှည်တစ်ချက် ချသံကို ကြားလိုက်ရသည်။ သူ သည် ထိုအကြောင်းကို ဆက်ပြောလိုဟန် မရှိပေ။

"ကျွန်တော်လည်း ရှေးဟောင်းယဉ်ကျေးမှုတွေ အကြောင်းကို စိတ်ဝင်စားပါတယ်၊ အတော် လည်း လေ့လာလိုက်စားဖူးပါတယ်၊ စာပေ ကျမ်းဂန်တွေထဲမှာတော့ ဦးဒိဗ္ဗပြောတဲ့ သီရိသိင်္ဂီမြို့တော် အကြောင်း ရေးသားထားတာ တစ်ခါမှ မတွေ့မိဘူး၊ တကယ်ရှိတာရော ဟုတ်ရဲ့လား"

ဟု ကိုမင်းနောင်က ဦးဒိဗ္ဗ၏ မခံချင်စိတ်ကို ဆွပေးလိုက်သည်။

"မောင်ရင်က ကျုပ်ပြောတာကို မယုံပဲကိုး၊ ရှေးက လူတွေ လျှို့ဝှက် တည်ဆောက်ခဲ့တဲ့ သီရိသိင်္ဂီဆိုတဲ့ မြို့တော်ကြီးဆိုတာ တကယ်ရှိပြီး ကျုပ်

ကိုယ်တိုင် တကယ်ရောက်ခဲ့တာပါ"

"ဟင် . . . ဦးဒိဗ္ဗက အဲဒီမြို့ကို တကယ်ပဲ ရောက်ခဲ့ဖူးတယ် ဟုတ်လား"

"ဟုတ်ပါတယ်. . . ၊ မောင်ရင့်ကို လိမ်ညာပြောလို့လည်း ကျုပ်မှာ ဘာ အကျိုးရှိမှာလဲ။ ဒါပေမဲ့ ဒီအကြောင်းတွေကို ကျုပ် ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောခဲ့ဘူး၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ပြောရင်လည်း ဘယ်သူကမှ ယုံကြည်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ယုံကြည်စရာ မရှိလောက်အောင်လည်း ထူးဆန်းခဲ့တာကိုး. . .

အခုလောက် ပြောမိတာတောင်မှ လွန်လှပြီ. . .

ဒါပေမဲ့ ရှေးလူမျိုးတွေနေတဲ့ သီရိသိင်္ဂီမြို့ကြီးတော့ တကယ့်ကို ရှိတာပါ။ မောင်ရင့်ကိုတော့ မြင်မြင်ချင်း ခင်မင်မိတဲ့အတွက် သက်သေခံပစ္စည်းတစ်ခုတော့ ကျုပ် ပြပျံ့မယ်"ဟု ဆိုကာ အခန်းထဲမှ ထွက်သွားပြီး ခဏကြာသောအခါ ပြန်လာသည်။ သူနှင့်အတူ မထုခွဲရသေးသော စိန်ရိုင်းတုံးကြီးတစ်တုံး ပါလာသည်။ စိန်ရိုင်းတုံးကြီးမှာ ရွှေနှင့်ကွပ်ထားပြီး တစ်ဖက်၌ လူသေ မျက်နှာကဲ့သို့သော ရုပ်ပုံတစ်ခု၏ ပတ်ချာလည်တွင် အရုပ်သင်္ကေတဖြင့် ရေးထားသော ရှေးစာများပါပြီး အခြားတစ်ဖက်၌ လည်း ထိုရှေးစာများကို ရေးထားလေသည်။

ကိုမင်းနောင်က ထိုစာများကို ကြည့်သော်လည်း တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးသောကြောင့် နားမလည်ပေ။

"ဒီစာတွေကို ဦးဒိဗ္ဗ ဖတ်တတ်သလား"

"အင်း . . . ဖတ်တတ်ပါတယ်၊ အပေါ်မှာ ရေးထားတဲ့ စာရဲ့ အဓိပ္ပာယ်က (နတ်များ ကျွန်ုပ်အား စောင့်မပါစေသတည်း)တဲ့၊ ကျန်တစ်ဖက်က စာတွေကတော့ (ဤဟဒယစိန်ကြီးသည် ငါ၏ မှီခို အားထားရာ ဖြစ်ပါစေသတည်း)လို့ ရေးထားတာပါ။ ဒီစိန်ကြီးကိုတော့ အသည်းပုံနဲ့ သဏ္ဍာန်

တူလို့ "ဟဒယ" စိန်လို့ ခေါ်ကြပါတယ်"

ဟု ရှင်းပြလေသည်။

ကိုမင်းနောင်မှာ ရှေးဟောင်းပစ္စည်းများကို နှစ်သက်မြတ်နိုး တန်ဖိုးထား တတ်သူဖြစ်ရာ ထိုစိန်ကြီးကို မြင်လိုက်သည်နှင့် ရှေးဟောင်းပစ္စည်းတစ်ခု ဖြစ်မှန်းသိသဖြင့် လိုချင်မိလေသည်။ ကိုမင်းနောင်က ထိုစိန်ကြီးကို ဦးဒိဗ္ဗ ဗအား ပြန်ပေးရင်း...

"ကျွန်တော့်ကိုတော့ သိရိသိင်္ဂီမြို့အကြောင်းကို နည်းနည်းလောက် ပြောပြ ပေးပါလား"

ဟု သွေးတိုးစမ်းသည့် သဘောဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

ထိုအခါ ဦးဒိဗ္ဗက...

"ဒါတော့ တောင်းပန်ပါရစေဗျာ၊ ဒီအကြောင်းတွေကို ကျုပ်တစ်သက်မှာ ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောတော့ပါဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ထားလို့ မပြောပါရစေနဲ့ဗျာ"

ဟု တုန်ယင်လှိုက်လှဲသော လေသံဖြင့် တောင်းပန်ရှာလေသည်။

"ကျွန်တော် သိတော့ရော ဘာထူးမှာမို့လဲ ကျွန်တော်က ဒီအကြောင်းတွေ ကို မှတ်တမ်းတစ်ခု အနေနဲ့ သိချင်တာပါ"

"ကျုပ်ပါးစပ်က ပြောရင်တော့ ဘယ်လိုမှ ပြောလို့ထွက်မှာ မဟုတ်ဘူးဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီအကြောင်း တွေကို မှတ်တမ်းတစ်ခုအနေနဲ့ ကျန်ခဲ့အောင် ကျုပ် ရေးထားတာတွေ ရှိပါတယ်၊ တကယ်လို့ ခင်ဗျားနဲ့ တိုက်ဆိုင်ရင်တော့ တစ်နေ့ကျရင် ဖတ်ခွင့် ရချင်ရမှာပေါ့ဗျာ၊ ကဲ ခင်ဗျားလည်း ခရီးပန်းလာ တယ်၊ အေးအေးဆေးဆေး အနားယူပါဦး၊ မနက်ကျမှပဲ ထပ်ဆုံကြ သေးတာပေါ့၊ ကောင်းသောည ဖြစ်ပါစေ"

ဟု နှုတ်ဆက်ကာ ဦးဒိဗ္ဗသည် အခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်သွားလေ

တော့သည်။ ကိုမင်းနောင် ရင်ထဲမှာ တော့ ဦးဒိဗ္ဗပြောသွားသော သီရိ
သိင်္ခမြို့ဟောင်း အကြောင်းများက ပဲ့တင်ထပ်လျက်ရှိရာ ထိုညက ကောင်း
စွာ အိပ်မပျော်ခဲ့ပေ...။

အခန်း(၂)

ဦးဒိဗ္ဗထံမှ မှတ်တမ်းရရှိခြင်း

ဤသို့ဖြင့် ကိုမင်းနောင်နှင့် ဦးဒိဗ္ဗတို့မှ နှစ်အနည်းငယ်ကြာသောအခါ ခင်မင်ရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေအဖြစ်သို့ ရောက်ခဲ့ကြလေသည်။

အလုပ်အားသည်နှင့် ကိုမင်းနောင်က ဦးဒိဗ္ဗဆီသို့ ညအိပ် ညဉ့်နေသွားကာ ရှေးဟောင်း အကြောင်းများကို ဆွေးနွေးပြောဆိုကြသလို ဦးဒိဗ္ဗကလည်း ကိုမင်းနောင်ရှိရာ ကျောက်ခေါင်းတောင် သတ္တုတွင်းရှိရာသို့ လာရောက် လည်ပတ်လေသည်။

ဦးဒိဗ္ဗလာခြင်းကြောင့် ကိုမင်းနောင်အတွက် များစွာ အဆင်ပြေမှုကတော့ အလုပ်သမား ရှားပါးသော၊ သီခေါင်လှသော နေရာတွင် တိုင်းရင်းသား အလုပ်သမားများစွာတို့ကို စုဆောင်းပေးသွားခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

နယ်မြေခံ တိုင်းရင်းသားများမှာ ဦးဒိဗ္ဗအား လွန်စွာ ချစ်ခင်ရိုသေကြသောကြောင့် ၎င်းက တစ်ခွန်းပြောလျှင် မည်သူကမျှ ငြင်းပယ်ခြင်း မပြုကြဘဲ မိမိတို့ လုပ်ကိုင်နေကျ အလုပ်များကို ပစ်ပယ်ကာ ကိုမင်းနောင်အတွက် များစွာလိုအပ်သော သတ္တုတွင်း အလုပ်များအား မညည်းမညူ လာရောက်လုပ်ကိုင်ပေးကြလေသည်။

ဤသို့ဖြင့် နှစ်နှစ်ခန့် ကြာသောအခါ ဦးဒိဗ္ဗမှာ အသက်အရွယ်အရ

နာမကျန်း ဖြစ်လာသော ကြောင့် ကိုမင်းနောင်ထံ မလာရောက်နိုင်တော့ဘဲ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အတန်ငယ် အဆက်အသွယ် ပြတ်သွားကြလေသည်။

ကိုမင်းနောင်ကလည်း အလုပ်မအားလပ်သောကြောင့် ဦးဒိဗ္ဗရီရာသို့ မရောက်နိုင်ဘဲရီရာ တစ်နေ့သောအခါ ဦးဒိဗ္ဗထံမှ လူတစ်ယောက် ရောက်လာပြီး စာတစ်စောင် ပေးသည်။

စာပါ အကြောင်းအရာမှာ...

ဦးဒိဗ္ဗမှာ လွန်စွာ မကျန်းမမာ ဖြစ်နေသောကြောင့် သူ့အား အမြန်ဆုံး လာရောက်တွေ့ဆုံပါရန် မှာကြားသော စာဖြစ်ပေသည်။ သို့ကြောင့် ကိုမင်းနောင် အလုပ်များအား မိမိလက်အောက်မှ တာဝန်ခံ တစ်ယောက်နှင့်လွှဲကာ ဦးဒိဗ္ဗရီရာသို့ အမြန်ဆုံး လာခဲ့သည်။

ဟော်နန်းကြီးသို့ ရောက်သောအခါ ဦးဒိဗ္ဗမှာ ဝေဒနာဖိစီးမှုကြောင့် အရိုးပေါ် အရေတင်ကာ အိပ်ရာပေါ်လဲနေသည်ကို စိတ်မကောင်းစရာ မြင်တွေ့ရသည်။

ကိုမင်းနောင်အား မြင်သောအခါ များစွာ အားတက်လာသော အမူအရာ ဖြင့် ဤသို့ ပြောလေ သည်။

"ကျုပ်ကတော့ အသက်အရွယ်ကလည်းကြီး၊ ငယ်ငယ်က ဒဏ်ရာ ဒဏ်ချက်တွေက ဖိစီးပြီ ဆိုတော့ နေရတော့မယ် မထင်ပါဘူး။ ဒါကြောင့် မောင်ရင့်ကို အရေးပေါ် မှာရတာပါ"

"ဒီလောက်လည်း စိတ်မလျှော့ပါနဲ့ဗျာ၊ ရောဂါဆိုတာ ဆေးကောင်း ဝါးကောင်းနဲ့တွေ့ရင် ပျောက်ကင်းတာပါပဲ၊ ခင်ဗျားရောဂါ ပျောက်ကင်းအောင် ကျွန်တော် ကြံဆောင်ပါ့မယ်"

"မဖြစ်နိုင်တာကို ပြောမနေပါနဲ့တော့ဗျာ. . .ကျုပ်ရောဂါ အခြေအနေကို

ကျုပ်သာ အသိဆုံးပါ။ ဒါကြောင့် ခင်ဗျား ကျုပ်ရဲ့ အနားကိုလာပြီး၊ ကျုပ် ပြောတာတွေကို သေသေချာချာ နားထောင်ပြီး မှတ်သားထားစမ်းပါ။"

ဟု ဆိုသဖြင့် ၎င်း စိတ်ကျေနပ်မှု ရှိစေရန် အနီးသို့သွားကာ ပြောသမျှ နားထောင်ပေးရသည်။

"ဒီလိုမျိုး ကျုပ်က သေလူဖြစ်နေပြီဆိုတော့ ကျုပ်ဘဝမှာ အရေးကြီးဆုံး ကိစ္စတွေကို ကျုပ်နဲ့ အရင်းနှီးဆုံး မိတ်ဆွေကိုတော့ ပြောခဲ့ချင်တယ်။"

"ပြောပါ ဦးဒီဗွ"

"ကျုပ်ရဲ့ ဘဝတစ်သက်တာမှာ အခင်မင် အရင်းနှီးဆုံး မိတ်ဆွေနှစ် ယောက် ရှိခဲ့တယ်။ တစ်ယောက်က ခင်ဗျားပဲ။ ကျန်တစ်ယောက်ကတော့ 'ဗညားမော်'ဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ။ အခု ကျုပ်ပြောမှာက ဗညားမော်ဆိုတဲ့ လူနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အကြောင်းတွေပဲ။ သူ့အကြောင်းကို ပြောရင်တော့ မလွဲမ သေ ပါရမှာပေါ့ဗျာ။"

ဟု ပြောကာ ခေတ္တ အမောဖြေနေလေသည်။

ကိုမင်းနောင်မှာ သီရိသိင်္ဂီမြို့အကြောင်း ပါလာသဖြင့် လွန်စွာ စိတ်ဝင်စားမှု ဖြစ်သော်လည်း ဦးဒီဗွ၏ အခြေအနေ မဟန်သောကြောင့် မမေးဘဲ သူပြောသမျှကိုသာ စိတ်ရှည် လက်ရှည် နားထောင် နေသည်။

"ဒီအကြောင်းတွေက ပါးစပ်နဲ့ ပြောလို့လည်း ပြည့်စုံမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါ ကြောင့် ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ဖြစ်အောင် ကျုပ် မှတ်တမ်းတွေ ပြုစုထားတယ်။ အဲဒီ မှတ်တမ်းကို ခင်ဗျားကို ပေးထားခဲ့ချင်တယ်။ ကျုပ် ခြေရင်းက ဗီရိယံမှာ ထည့်ထားတယ် တစ်ဆိတ်လောက် ယူပေးပါ။"

ဟု ဆိုသဖြင့် ကိုမင်းနောင်က ခုတင်ခြေရင်း၌ ရှိသော ဗီရိယံမှ ဖဲကြိုးဖြင့် စဉ်းစားသော စာရွက် အထပ်ကြီးကို ထုတ်ယူကာ ဦးဒီဗွလက်ထဲသို့

ထည့်ပေးလိုက်သည်။

"တကယ်တော့ သီရိသိင်္ဂီမြို့အကြောင်းပြောရင် အဓိက ကျုပ်ရယ်၊ ဗညား
မော်ရယ်၊ မာယာရယ် မပါလို့ မပြီးဘူး"

အဓိက ဇာတ်လိုက်ကတော့ ကျုပ်ပဲပေါ့ဗျာ...

"ခင်ဗျားကို ဒီစာရွက်တွေပေးလိုက်မယ်၊ နောက်တော့ ခင်ဗျားအတွက်
တစ်ခုခု အသုံးပြုလို့ ရချင် ရမှာပေါ့၊ ဒါထက် တစ်ခုမေးပါရစေ"

"ဘာမေးမှာလဲ မေးပါ"

"တခြားတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ခင်ဗျားက တခြားနယ်က ဒီကိုလာပြီး
အလုပ်လုပ်နေတာဆိုတော့ တာဝန်ပြီးရင် နေရပ်ကို ပြန်မှာလား"ဟု မေး
လေသည်။

ထိုအခါ ကိုမင်းနောင်က သက်ပြင်းတစ်ချက် လေးတွဲစွာ ချလိုက်ရင်း...

"ကျွန်တော်က တစ်ကောင်ကြွက်ပါဗျာ၊ နေရပ်ပြန်သွားတော့လည်း ဘာ
အလုပ်အကိုင်မှ မည်မည်ရရ ရှိတာ မဟုတ်တော့ ပြန်သွားလည်း ငတ်သေ
ရုံရှိမှာပေါ့။ ဒါကြောင့် ဒီမှာပဲ နေတော့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားတာပါ"

"ဒီစကားကြားရတာ ဝမ်းသာသဗျာ၊ ခင်ဗျား ဒီမှာပဲ နေတော့မယ်ဆိုရင်
ဟောဒီ ကျုပ်ပိုင်ဆိုင်တဲ့ ဟော်နန်းကြီးနဲ့ အမွေပစ္စည်းတွေ အားလုံးကို
ခင်ဗျားကို လွှဲထားပေးခဲ့ချင်လို့ပါ"

"ဗျာ...ဒီဟော်နန်းကြီးကို ကျွန်တော့်ကို လွှဲထားပေးခဲ့မယ် ဟုတ်လား"

"ဟုတ်ပါတယ် ကျုပ်ကလည်း ခင်ဗျားလို တစ်ကောင်ကြွက်ပါပဲ၊ သေသွား
တဲ့အခါ ဒီပစ္စည်းတွေ ကို ယူသွားလို့မှ မရတာဗျာ...၊ ဒီတော့ ကိုယ်အခင်
မင်ဆုံး မိတ်ဆွေကို ပေးထားခဲ့တာက အကျိုးရှိမှာ ပေါ့ မဟုတ်ဘူးလား"

"ကျွန်တော်တော့ ကြားရတာနဲ့ပဲ မယုံကြည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေမိတယ်"

"ဘာ မယုံစရာရှိလဲဗျာ. . . လောကမှာ ကိုယ်ဖြစ်ချင်တာထက် သူဖြစ်ချင်တာတွေကို ဖြစ်နေတာ က ပိုများနေတာပဲ၊ အံ့ဩစရာတော့ မရှိပါဘူး၊ အစကတည်းက ကျုပ်သေရင် ဒီအမွေတွေကို ခင်ဗျားကိုပဲ ပေးထားခဲ့ဖို့ ရည်ရွယ်ထားတာပါ"

"အခုလို ကျွန်တော့်အပေါ် စေတနာနဲ့ ရက်ရက်ရောရော ပေးထားခဲ့တဲ့ အတွက် ကျေးဇူးတင် ပါတယ်"

"ကျုပ်ကို ကျေးဇူးတင်စရာ မလိုပါဘူးဗျာ၊ ခင်ဗျားရဲ့ ကိုယ်ကျင့်တရားရယ် ရိုးသားမှုနဲ့၊ ကံကြမ္မာတရားကိုပဲ ကျေးဇူးတင်ရမှာပါ၊ ဒါတွေကြောင့် ခင်ဗျား ကျုပ်ဆီက အမွေတွေ ရတယ်လို့ဆိုရင် ပိုပြီး မှန်ပါလိမ့်မယ်. . .၊ ကဲ. . . ဒီမှတ်တမ်းကြီးကိုယူပြီး ခင်ဗျားပြန်ပေတော့၊ ကျုပ် မသေခင်မှာတော့ တစ်ခေါက်တော့ လာခဲ့ဦးပေါ့ဗျာ"

ဟု ဆိုသဖြင့် ကိုမင်းနောင်လည်း ဦးဒိဗ္ဗ ရေးသားထားသော မှတ်တမ်းကြီးကိုယူ၍ ပြန်ခဲ့သည်။

ကံကြမ္မာက ဆန်းကြယ်လှပေစွာ. . .

လူ့ဘဝမှာ ဟော်နန်းကြီးသို့ လာစဉ်ကာလက သာမန် သတ္တုတွင်း မန်နေဂျာတစ်ယောက် ဘဝနှင့် ဖြစ်သော်လည်း ပြန်လာသောအခါတွင် ဟော်နန်းပိုင်ရှင်ကြီး ဘဝသို့ ပြောင်းလဲ ရောက်ရှိသွားပြီ ဖြစ်တော့သည်။

ကံကြမ္မာ လှည်းဘီးသည် သူ့ဘဝ ကံကြမ္မာအား အဆိုးဘက်မှ အကောင်းဆီသို့ ဦးတည်ကာ ရွေ့လျားနေဟန် ရှိပေတော့သည်။

နောက်တစ်ပတ်ခန့် ကြာသောအခါ ဦးဒိဗ္ဗ ကွယ်လွန်သွားပြီ ဖြစ်ကြောင်း လာရောက် အကြောင်း ကြားသဖြင့် လိုက်သွားကာ ဦးဒိဗ္ဗ အား ဟော်နန်းကြီး ခြံဝင်းအတွင်းမှာပင် ကောင်းမွန်စွာ ဂူသွင်း သင်္ဂြိုဟ်

လိုက်တော့သည်။

နောက်ပိုင်းတွင်ကား ကိုမင်းနောင်သည် ဟော်နန်းကြီးဆီသို့ ရွှေ့ပြောင်း
နေထိုင်ရင်း၊ သတ္တုတွင်း များရှိရာသို့ တစ်ပတ် တစ်ခေါက်သာ သွားရောက်
ကြည့်ရှုလေတော့သည်။ ကိစ္စများ ပြီးစီးသွား၍ အလုပ်နားသော တစ်ရက်
တွင် ဦးဒိဗ္ဗပေးထားခဲ့သော မှတ်တမ်းကြီးအား အေးအေးဆေးဆေး
ဖတ်ကြည့် ရာ အောက်ပါအတိုင်း တွေ့ရလေသည်။

ဆက်လက်ဖော်ပြမည့် အကြောင်းအရာများမှာ ဦးဒိဗ္ဗကိုယ်တိုင်
ရေးသားထားခဲ့သော မှတ်တမ်း များပင် ဖြစ်ပေတော့သည်။
